

Arrest

nr. 140 506 van 6 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 januari 2015.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster vraagt voor de tweede maal asiel aan. De eerste asielaanvraag van verzoekster werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 59 487 van 11 april 2011 omdat haar asielrelaas niet geloofwaardig wordt geacht wegens het ontbreken van elk begin van bewijs en een gebrek aan interesse in haren hoofde.

2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3. In haar tweede en huidige asielaanvraag volhardt verzoekster in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd. Zij voegt daaraan toe dat na haar veroordeling in 2009 familieleden van haar werden geïnterviewd door de politie. Haar vader zou dit hebben aangeklaagd bij de rechtbank van de regio Khezer. Het beroep van verzoekster tegen haar veroordeling werd in 2012 verworpen. Haar advocaat in Azerbeidzjan heeft nog beroep ingediend bij het Hooggerechtshof. Ter ondersteuning hiervan legt zij de volgende fotokopieën conform de originele gerechtelijke documenten voor: een beslissing d.d. 22/05/2009 van de rechtbank van de regio Azizbeyov, een vonnis d.d. 12/10/2009 van de rechtbank van de regio Azizbeyov, een antwoord d.d. 23/08/2011 van de rechtbank van de regio Khezer op een klacht van haar vader, een beslissing d.d. 08/02/2012 en dd. 21/02/2012 van het hof van beroep in Baku. Verzoekster legt ook nog een originele brief d.d. 20/10/2011 van de oppositiepartij Musavat voor en twee medische attesten.

4. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van haar vorige asielaanvraag incorrect is en zij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vermits er ernstig kan getwijfeld worden aan de authenticiteit van de door haar voorgelegde documenten.

4.1. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten aan die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Haar verweer is hoofdzakelijk gericht op de manier waarop de commissaris-generaal haar onderzoek voert, zonder evenwel concrete elementen aan te halen die aantonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt onjuist is en de eruit gedane gevolgtrekkingen foutief zijn. De Raad benadrukt in dit verband dat de commissaris-generaal over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

4.2. Waar verzoekster stelt dat de commissaris-generaal er van uit zou gaan dat alle gerechtelijke vervolgingen en alle gerechtelijke processen door de media zouden verslagen worden wanneer deze zich plaatsvinden in Azerbeidjan, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing enkel wordt gesproken over berichtgeving in media en internet van de gerechtelijke vervolgingen van leden van Musavat en jeugdactivisten in Azerbeidjan. De commissaris-generaal heeft terecht vastgesteld dat desondanks deze berichtgeving in de media en internet, er geen enkele informatiebron kan worden teruggevonden over de activiteiten van verzoekster als partijlid en jeugdactivist noch over de rechtszaak tegen verzoekster wegens laster en smaad. De Raad treedt verweerder bij waar deze stelt dat het compleet onaannemelijk is dat een drie jaar durend politiek gemotiveerd gerechtelijk proces, niet de publieke aandacht zou trekken noch hieromtrent berichtgeving zou zijn verschenen in de media. Waar verzoekster stelt dat er in Azerbeidjan een gebrek aan persvrijheid heerst en zij bij haar verzoekschrift

een rapport toevoegt van 6 november 2012 van het UNHCR waarbij de Azerbeidjaanse autoriteiten worden verzocht aanbevelingen te doen om de bescherming van de vrije meningsuiting op het internet te waarborgen, wijst de Raad er op dat dit algemeen rapport geen afbreuk doet aan de motivering van de bestreden beslissing dat er nergens informatie kan worden teruggevonden over een drie jaar durend politiek gemotiveerd proces.

4.3. Verder meent verzoekster dat de authenticiteit van de aangebrachte brief van 20 oktober 2011 van Nemet Kerimli niet op afdoende wijze wordt onderuit gehaald door het Commissariaat-generaal; deze brief werd niet voorgelegd aan Nemet Kerimli hemzelf maar wel aan Isa Gambar, die niet de auteur is van deze brief en daarom niet de autoriteit en bevoegdheid heeft om te stellen of deze brief al dan niet authentiek is.

De Raad benadrukt samen met verweerder in zijn nota met opmerkingen dat verzoekster zich beperkt tot een blote bewering die niet afdoende is om de informatie waarop de Commissaris-generaal steunt en die vervat zit in het administratief dossier, te weerleggen of te ondergraven. Het onderzoek verricht door ambtenaren verbonden aan het Commissariaat-generaal, prevaleert op de enkele bewering van verzoekster dat het stuk dat zij bijbrengt authentiek is. Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen op dat deze informatie afkomstig is van de heer Eldar Zeynalov, voorzitter van de Azerbeidjaanse mensenrechtenorganisatie (HRCA) in Baku, waarmee de researchdienst van het commissariaat-generaal (Cedoca) reeds meer dan tien jaar in contact is en een wederzijds vertrouwensband is ontstaan. De heer Eldar Zeynalov heeft de kwetsieuze brief overgemaakt aan de heer Isa Gambar, leider van de partij Musavat, die, na onderzoek, verklaarde dat deze brief een complete vervalsing is. Verder blijkt uit de informatie, dat de heer Nemet Kerimli, een advocaat is die vele gearresteerde leden van Musavat heeft bijgestaan en het bijgevolg merkwaardig dat hij verzoekster niet heeft vertegenwoordigd in haar rechtszaken. De Raad is dan ook van oordeel dat de contactpersoon als een volledig objectief, en onafhankelijk betrouwbaar persoon beschouwd kan worden. Bovendien moet de commissaris-generaal niet bewijzen, zoals verzoekster stelt, dat zijn informatie juist is. Het behoort in onderhavig geval aan verzoekster toe om het bewijs te leveren dat de informatie waarop de commissaris-generaal steunt om het bijgebracht stuk als niet authentiek af te wijzen, onjuist is. Verzoekster baseert zich te dezen op loutere beweringen en verzoekster kan daartoe het stuk dat als vals werd bevonden, niet aanwenden.

4.4. Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad er op dat in de continentale rechtstraditie een arrest geen precedentwaarde heeft die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

4.5. Aangaande de beslissing van 21 februari 2012 van het hof van Beroep van Baku en de voorgelegde beslissing van 8 februari 2012 van het Hof van Beroep te Baku stelt verzoekster zich de vraag of dergelijke informatie beschikbaar op de website van de Azerbeidjaanse overheid wel betrouwbaar is en dat het blijkbaar zeer moeilijk is om dergelijke politiek gemotiveerde zaken terug te vinden op de website zoals ook blijkt uit de informatie verschaft door de heer Eldar Zeyenlof, die bevestigt dat deze zeer zeldzaam waren in 2009 en dat hij amper één zaak heeft teruggevonden in 2009 betreffende de publicatie van het boek van Hitler "Mein kampf" in het Azeri. Verzoekster besluit dat de waarde van de informatie verrat in de database van het Hof van Beroep te Baku ten eerste moet worden genuanceerd en op zich niet volstaat om de geloofwaardigheid van de beslissingen voorgelegd door verzoekster in twijfel te trekken en betreurt dat er niet meer onderzoek werd gedaan."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 19 januari 2015, voert verzoekende partij aan dat zij volhardt in de middelen van haar verzoekschrift. Zij betreurt dat er geen verder onderzoek is gevoerd naar de stukken en dat er geen bijkomende vragen werden gesteld aan Zeynalof omtrent verzoekende partij. Verzoekende partij beklaagt zich erover dat bepaalde stukken en nieuwe elementen op algemene wijze worden afgewezen zonder dat de authenticiteit wordt nagetrokken of zonder argumentatie waarom deze nieuwe stukken niet kunnen overtuigen. Verzoekende partij stelt dat geen dienstig en ernstig onderzoek werd gevoerd naar de authenticiteit van het voorgelegde vonnis en zij wijst er op dat wanneer op de website van het Hof van Beroep van Baku geen rechtszaak kan worden teruggevonden of beslissing gedateerd op 21 februari 2012 men zich de vraag kan stellen naar de betrouwbaarheid van de informatie van de Azerbeidjaanse overheid en beïnvloedbare rechters.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij er zich in wezen toe beperkt op een algemene wijze kritiek te uiten op de volledigheid en betrouwbaarheid van de door de commissaris-generaal gehanteerde bronnen, waarmee zij echter niet vermag de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal te weerleggen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier (landeninformatie stuk 17) blijkt dat er aangaande de voorgelegde gerechtelijke beslissingen door verzoekende partij d.d. 21 februari 2012 en 8 februari 2012, geen beslissing werd genomen in rechtszaken op deze dagen en onder deze rolnummers voor een kamer van het hof van beroep te Baku. Verzoekende partij toont niet aan dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal steunt, en waarin o.a. door de heer Eldar Zeynalov wordt verklaard in zijn antwoorddocument dat het compleet onaannemelijk is dat er geen informatie kan terug gevonden worden over een drie jaar durend politiek gemotiveerd gerechtelijk proces, onjuist zou zijn.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is gebaseerd op verklaringen van een onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bron ter plaatse. Verzoekende partij brengt geen concrete en objectieve gegevens bij die deze informatie vermogen te weerleggen of te ondergraven.

Waar verzoekende partij betreurt dat er geen bijkomende vragen werden gesteld aan Zeynalof omtrent haar persoon, onderstreept de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van de informatie vervat in het administratief dossier en het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van de door verzoekende partij voorgelegde documenten en dat er bijgevolg geen geloof kan gehecht worden aan haar asielrelaas. Er bestaat trouwens geen enkele rechtsregel die de

commissaris-generaal oplegt om (al dan niet) welbepaalde onderzoeksdaeden te stellen om vandaar uit eventueel bijkomend onderzoek te doen naar de door verzoekende partij beweerde feiten en vervolgingen.

De Raad besluit dat het Commissariaat-generaal niet kan verweten worden dat zij geen dienstig onderzoek heeft gevoerd. Alle door de verzoekende partij aangebrachte documenten werden, in tegenstelling tot wat verzoekende partij op een zeer algemene en allerminst ernstige wijze voorhoudt, aan een grondig onderzoek onderworpen.

Gelet op de verschillende pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die stukken, welke door verzoekende partij niet worden ontkracht of weerlegd, en de in het administratief dossier vervatte informatie waaruit onmiskenbaar blijkt dat er in Azerbeidzjan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden en de bewijswaarde van dergelijke Azerbeidjaanse documenten bijzonder relatief is, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekende partij bijgebrachte documenten.

Er worden aldus geen bewijselementen aangebracht die van aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 59 487 van 11 april 2011, waarin in het kader van verzoekende partij haar eerste asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas werd besloten, anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegd. De tweede asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Azerbeidzjan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS